

„Jako děti světla“

Hošťálková 5. 5. 2019

Písně: 150, 178, 393, 391, 198

Čtení z Písma: ev. Matouše 5, 43 - 48; ep. Efezským 5, 1 - 9

Text kázání: ep. Efezským 5, 2. 9

Milí bratři a sestry,

v textu, který jsme z epištoly Efezským četli, se vůbec nesetkáváme s něčím obzvláštním. Jsme zde pouze znovu napomínáni a vybízeni, abychom prostě žili tak, jak se sluší a patří na křesťany, „*na ty, kdo patří Bohu*“. S touto výzvou se můžeme v Novém zákoně potkat na mnoha místech. Všechny tyto výzvy mají vždy jednoho a téhož jmenovatele a jedno a totéž zdůvodnění, které by mohlo být vyjádřeno větou: „*Křesťan musí jako křesťan (to znamená kristovec) také žít. Jinak se celé jeho křesťanství stává nevěrohodným*“.

Na taková napomenutí může člověk reagovat velmi různě. Jisté ale je, že kolem nich nemůžeme projít jen tak, musíme si je nechat líbit. Vždyť naše víra je a bude posuzována podle ovoce, které nese. Podle něho nás posuzují lidé se kterými spolu žijeme, podle něj nás posuzuje a bude posuzovat také Bůh.

Všechna napomenutí našeho textu nakonec vyvrcholí ve výzvě devátého verše: „**Žijte proto jako děti světla**“. Je to tu pověděno velmi jasně. V této výpovědi, která se týká našeho křesťanského žití přichází ke slovu dvě důležité věci. Na jedné straně v ní slyšíme, že stojíme ve zvláštním, Božím světle. Ale na straně druhé je nám zde také sdělováno a připomínáno, že stojíme též pod zorným úhlem a ve světle také našich bližních. Tedy: „**Žijte proto jako děti světla**.“ Co pro nás tato slova znamenají?

1. Radujme se ze skutečnosti, že jsme takto nazýváni - „děti světla“.
2. Berme tuto skutečnost jako úkol a poslání a tak v ní také stůjme.
3. Svěřme se tomuto „světlu“, nechme se jím cele prostoupit.

To první: „**Žijte proto jako děti světla**“ a radujte se, že jste jimi nazváni a za ně pokládáni. Často je těžké pohybovat se mezi lidmi, kteří naši víru sice neberou vážně, ale běda, jestliže se mezi nimi dopustíme nějakého omylu, pochybení, hříchu. Nejspíš to budeme mít okamžitě „na talíři“: „*Křesťan a takto jedná!*“. Není opravdu lehké žít jako člověk, který stojí ve „světle“ a pod tímto zorným úhlem - ve světle Božím, ale také lidském. Budeme na to lidmi upomínáni; těmi, kteří si samozřejmě chtějí žít podle svého, ale člověku hlásícímu se ke Kristu neodpustí nic.

Nemá nás to ale unavit. Naopak, smíme a máme se radovat tím více z té skutečnosti, že jsme lidmi, kteří v tomto „světle“ stojí a kteří tak také smí zakoušet Boží důvěru. - Smíme být lidmi, kteří ostatní na Boha upamatovávají! Ne velkými a mnohými slovy. Ale naším prostým bytím mezi nimi: svou poctivostí, dobrotu, milosrdenstvím, pokorou, skromným odkazem k Ježíši Kristu. A ona radost z toho, že stojíme ve světle má být motorem našeho jednání. „**Žijte jako děti světla**“ - radujte se z této skutečnosti!

Slyšíme i jiné zdůvodnění této potřeby žít skutečně jako křesťané, a sice - ne radostí, ale povinností: „*Protože Kristus za nás zemřel, máme mu tedy my vyjadřovat svou vděčnost svým životem*“. To je jistě dobré, vždyť i v našem textu to zazní velmi podobně: „**Žijte v lásce, tak jako Kristus miloval vás**“. Na druhé straně to ale trochu připomíná způsob, jakým často jednáme ve svých všedních dnech. Protože ten nebo onen mi nějak pomohl, musím mu to splatit, musím mu také pomoci. Pociťujeme to jako něco únavného, vždyť povinností je tolik!

S naší vírou to nemusí být jiné. Ale náš Bůh a Pán na nás nechce svým Slovem uvalit nějaké únavné a obtížné povinnosti. Mnohem více nás chce odkázat k radosti víry a z víry. Jde mu o to, aby se tato radost stala skutečným motorem našeho života. Máme být následovníky Božími: „**Jako milované děti následujte Božího příkladu**“, tak to slyšíme v našem textu. Bůh nás miluje jako své děti! Děti se přece radují, když je jejich otec miluje. Mohou na to být dokonce i trochu pyšné, když to vidí také druzí. A pak také chtějí svému otci dělat čest, protože se z jeho strany mohou spolehnout na lásku. To bez rozdílu platí také v našem vztahu víry vůči našemu nebeskému Otci. Proto je možno povědět a vyzvat: „**Žijte proto jako děti světla**“, radujte se z toho že jste jimi nazváni a za ně pokládáni.

To druhé: „Žijte proto jako děti světla“, berme to, že jsme jimi nazváni a za ně pokládáni také jako úkol a poslání a tak v něm také stůjme. Ano, ne vždy jako „dětí světla“ žijeme. Je to tak nejspíš proto, že jsme příliš rychle zapomněli na onu radost, která tryská z pravé víry. Proto nám má být připomenuto, že jsme „*děti světla*“.

V našem textu slyšíme varování před „**smilstvem, jakoukoli nezřízeností, nebo chamtivostí**“. Nepřehnal to apoštol trochu? Ale on to prostě říká a nejspíš ví proč. A dodává k tomu: „**o takových věcech ať se mezi vámi ani nemluví**“. Tak rychle ale ona napomenutí - která apoštol adresuje do sboru v Efezu, a která nás jistě nijak netěší - stranou neodsunujeme. Apoštol naše odmítavé reakce nejspíš předvídal, proto připojí ještě něco o „**vedení sprostých, hloupých a dvojsmyslných řečí**“. Tu poznáváme, že toto se nás už týká, že to nemůžeme jen tak obejít. „**Žijte proto jako děti světla, vezměte to, že jste jimi nazváni a za ně pokládáni též jako úkol a poslání a tak v něm také stůjte**“.

To třetí: „Žijte proto jako děti světla“, svěřme se tomuto světlu, nechme se jím cele prostoupit. Člověk si někdy říká: „*Se mnou to přece nemůže být tak špatné. Nakonec, všichni jsme přece hříšníky a nikdo není dokonalý. A když se člověku podaří někdy příležitostně uklouznout, to přece nemůže být tak zlé.*“

List Efezským nám dává na tomto místě na srozuměnou, že s námi náš Pán, v této záležitosti, nechce planě diskutovat. On má jen jedno měřítko pro ty, kteří chodí v jeho „světle“, kteří jsou „*děti světla*“. Nechce být jen milován, ale též respektován. Vstoupili jsme do smlouvy s ním, a to není jen tak něco. Jde tu o „*podíl v království Kristovu a Božím*“, připomíná apoštol. Ono „světlo“ ve kterém stojíme a stát máme přichází právě odsud, z tohoto prostoru. A to má k tomuto království také vést - především nás samotné a pak skrze nás i ostatní.

Úsudek jiných o nás, je jako zadní strana jedné mince. Ať se nám to líbí nebo ne, potřebujeme o tom, jak nás vidí jiní, stále vědět a počítat s tím. A oni nás často vidí kriticky. Je tomu tak jistě také proto, že na nás uplatňují jiný metr než sami na sebe, že nás vidí v jiném světle než sebe samotné. Ale vždyť oni tomuto „Světlu“ nevěří.

Je to tvrdé a přísné. Křesťan stojí vždy jakoby na jevišti, pod jeho osvětlením. Je to s ním jako s hercem na divadelní scéně. Je publikem neustále posuzován. Není opravdu lehké „*žít jako dítě světla*“, přes všechnu radost, o které již byla řeč. Kdo to

ví, zůstává na jedné straně chráněn před vlažností a křesťanskou povrchností. Na straně druhé je chráněn před povýšeností a jeho ústa nebudou plná všelijakých zbožných frází. Bude často přemýšlet o „Světle“, ve kterém máme žít a chodit, o tom, co to vlastně pro nás znamená být „*děťmi světla*“. Bude se nechávat tímto „Světlem“ stále více naplňovat a jemu stále více důvěřovat. Potom mu bude toto „Světlo“ pomoci při vši práci především na sobě samém.

V našem textu je o tomto „světle“, ve kterém máme žít a stát, pověděno ještě něco velmi krásného: „**Ovocem světla je vždy dobrota, spravedlnost a pravda**“. Dobrota, spravedlnost, pravda - to jsou určitě veliké a krásné hodnoty a vlastnosti, ale, jak se známe, pro člověka přece skoro nedosažitelné. Jak tohoto apoštolova odkazu dosáhnout?

Můžeme si tady pomoci příkladem: Světlo slunce velmi samozřejmě podporuje růst. A tak může z malé rostlinky vyrůst strom, který ponese hodnotné a chutné ovoce. Tak je tomu také s vírou. Kdo žije v „Božím světle“, bude tímto „světlem“ stále proměňován. Toto Světlo je schopno nás budovat daleko účinněji a lépe, než bychom to dokázali my sami, může v nás dokonce vypůsobit i onu zmíněnou dobrotu, spravedlnost a lásku. Jen se mu nesmíme bránit, ukryvat se před ním. A jen v tomto pochopení smíme pak říci: „**Žijme proto jako děti světla**“, svěřme se tomuto Světlu, nechme se jím cele prostoupit.

Tato napomenutí a výzvy dopisu apoštola do Efezu nemají být něčím, co by nás unavovalo a zbavovalo radosti. Naopak, jde jim o to, abychom skutečně žili ve Světle, stáli v něm, byli „*děťmi světla*“; abychom se z této skutečnosti také radovali, a brali ji jako úkol a poslání. A abychom při tom všem důvěřovali Bohu, na něj spoléhali a nechali se jím cele vést a prostupovat. Dnešní neděle nese název „*Misericordias Domini*“ - „**Milosrdenství Hospodinova je plná země**“ (Ž 33,5). Protože toto platí, platí také Boží pozvání pro každého z nás, abychom se na prosazování tohoto Božího milosrdenství na této zemi každý podíleli. „**Žijme proto jako děti světla**“.

Amen.